

Literatura în înțelegerea Svetlanei Aleksievici – o „colecție de voci ale vieții înseși”

Mariana BOCA

Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava

Abstract: The article is about Svetlana Aleksievici, a Belarusian writer who was awarded the 2015 Nobel Prize in Literature “for her polyphonic writings”. The themes of her books are between journalism and literature because she felt that the best way to describe the horrors of the 20th century was not by creating fiction but through recording the testimonies of witnesses: “I’m searching life for observations, nuances, details. Because my interest in life is not the event as such, not war as such, not Chernobyl as such, not suicide as such. What I am interested in is what happens to the human being, what happens to it in of our time. How does man behave and react. How much of the biological man is in him, how much of the man of his time, how much man of the man.” (*Voices from Big Utopia*)

Keywords: literature, fiction, journalism, history.

„Am căutat o metodă literară care să-mi permită o aproximare cât se poate de fidelă a vieții reale. Realitatea m-a atras mereu ca un magnet, m-a torturat și m-a hipnotizat, mi-am dorit s-o fixez pe hârtie. Astfel că mi-am însușit imediat acest gen cu voci omeneste și mărturii, probe și documente reale. Așa aud și văd eu lumea – ca pe un cor de voci individuale și un colaj de detalii cotidiene... În acest fel, pot fi simultan scriitor, reporter, sociolog, psiholog și preot...” [Interviu]

Svetlana Aleksievici a luat în anul 2015 Premiul Nobel pentru Literatură, după ce de-a lungul a peste treizeci de ani a publicat cărți în care evocă mărturiile directe ale martorilor unor evenimente istorice. Scriitoarea bielorusă, născută în 1948 în Ucraina, a trăit, prin originea ei (tată bielorus, mamă ucrainiană), între Bielorusia, Ucraina și Rusia, în Uniunea Sovietică de după Al Doilea Război. A scris în limba rusă, *lingua franca* a imperiului sovietic. Se revendică, în acest fel, prin educație și experiență, din toate aceste culturi – bielorusă, ucrainiană și rusă, unite civilizațional în primul rând prin limba rusă. În cărțile ei autoarea recuperează memoria reală a oamenilor cu care împarte aceeași istorie, din generația părinților și apoi din propria ei generație.

Încă din debutul cărții *Războiul nu are chip de femeie*, apărută în 1985, Svetlana Aleksievici vorbește despre cum a găsit propria cale în literatură: „Multă vreme am fost un om al cărților, pe care realitatea îl speria și-l atrăgea deopotrivă. Pentru că nu cunoșteam viața, am devenit neînfricată. Acum mă gândesc: dacă aș fi fost un om mai ancorat în realitate, m-aș mai fi putut arunca oare cu capul înainte în această prăpastie? De unde au venit toate acestea – din neștiință? Sau dintr-un instinct al drumului? Căci există un instinct al drumului...” [Aleksievici, 2016a: 9]. Svetlana Aleksievici pune în opoziție clară lumea reală cu lumea cărților. Viața și biblioteca sau

realitatea și textul sunt judecate din perspectiva cunoașterii pe care fiecare o oferă. Căutarea adevărului începe prin parcurgerea cărților, în tinerețea Svetlanei Aleksievici. Și este dezamăgită de ceea ce găsește în cărți, cum arată mai târziu în dialogurile ei cu presa, unde amintește despre viața pe care a avut-o în mijlocul oamenilor din satele Bielorusiei. Când oamenii reali rememorează mărturisind ceea ce ei înșiși au trăit, conștiința lor transmite ascultătorului un adevăr inexistent în cărți și mult mai convingător decât acesta, spune Aleksievici: „*Eu am trăit mult la țară, aveam multe cărți acasă, le citeam, dar adevărul lor mi se părea palid în comparație cu istorisirile oamenilor de acolo. Ele erau mult mai convingătoare, aveau pentru mine un răsunet mult mai puternic.*” [Interviu] Svetlana Aleksievici valorizează întâlnirea dintre două conștiințe reale individuale: aceea a vorbitorului care se mărturisește și aceea a ascultătorului care se deschide către celălalt. Încearcă să aducă în literatură experiența acestei apropieri și mai ales să o transforme într-un altfel de literatură. E vorba de o literatură a mărturisirii și a ascultării, a spovedaniei și a iertării. Povestitorul real își dezvăluie cele mai intime emoții, suferința cea mai ascunsă, iar ascultătorul se metamorfozează din jurnalist și sociolog ori psiholog, în preot – pentru că dă celui alt șansa de a vorbi despre răul din viața lui și mai ales despre cum a învins sau a fost învins de provocările răului. Cititorul participă el însuși la actul mărturisirii și are de ales: poate să îl asume prin *catharsis* drept o parte a lumii lui interioare sau să îl respingă.

Când judecă lumea textelor, biblioteca, scriitoarea nu face o diferență între cartea de ficțiune și cartea de nonficțiune, în acest plan. Textualizarea realității produsă de conștiința unui autor întors spre el însuși ar impune o distanță a înstrăinării de realitate, atât în limbajul ficțiunii, cât și în cel al nonficțiunii. Svetlana Aleksievici parcurge această distanță în sens invers, sub semnul groazei pe care realitățile apocaliptice o nasc (războiul, dezastrul atomic), dar și sub imperiul unei nevoi de înțelegere căreia nu i se opune, ci pe care o urmează până la capăt. Părăsește textele citite, biblioteca, ca să ajungă în realitatea care îi vorbește. Timpul petrecut în lumea cărților este, prin urmare, unul în care învață că textele au nevoie de o altă energie internă ca să reducă până spre dispariție acea distanță care înstrăinează cartea de realitatea vieții. De ce? Din nevoia de adevăr. Distanță dintre lumea textului și istoria reală a oamenilor măsoară cu exactitate, pentru Svetlana Aleksievici, îndepărtarea literaturii de adevăr: „*Multă vreme am fost în căutare... Prin ce cuvinte aș putea să comunic ceea ce aud? Cântam un gen literar care să corespundă felului cum văd eu lumea, cum funcționează vederea mea, auzul...*” [Aleksievici, 2016a: 9]. Aleksievici nu este mulțumită de nici una dintre formele literare dominante în cultura generației sale. Ea se situează cu premeditare înafara oricărui tip de modernism sau postmodernism și împotriva realismului socialist. Nu este atrasă de nici o estetică întemeiată în filosofile nihiliste sau deconstructiviste care populează până la sufocare societățile urbane ale secolului al XX-lea. Nu crede în general în filosofie. Dealtminteri, toată avalanșa de modernisme din timpul vieții autoarei, toate experimentele estetice și discursiv-stilistice din cultura europeană și americană par că nu există pentru Svetlana Aleksievici. În orice caz, nu îi ating în nici un fel conștiința. Caută altceva și reușește să găsească: „*La un moment dat mi-a căzut în mână cartea „Ia iz ognennoi derevni” de Ales Adamovici, Ia. Bril și V. Kolesnik. O asemenea zguduire sufletească nu mai simțisem decât o dată în viață, când îl citisem pe Dostoievski. Dar aici forma era neobișnuită: romanul e o colecție de voci ale vieții înseși. Ceea ce auzisem în copilărie, ceea ce se aude azi pe stradă, acasă, în cafele, în troleibuz. Iată deci! Cercul se închisese. Găsisem ceea ce căutam. Ceea ce presimțisem că există. Ales Adamovici a devenit învățătorul meu...*” [Aleksievici, 2016a: 9].

Dacă raportăm cărțile Svetlanei Aleksievici la toată literatura secolului al XX-lea și la cea a începutului de secol XXI, devine evidentă poziția de *outsider* radical a autoarei. În

primul rând maestrul ei este un scriitor bielorus – Ales Adamovici, necunoscut în Europa. Ia din cărțile lui modelul literar pe care îl urmează, deoarece îi produce o revelație emoțională comparabilă doar cu lectura cărților lui Dostoievski. Estetica preluată de Aleksievici de la Ales Adamovici, radicalizată prin aprofundare și dusă spre ultimele frontiere în cărțile ei, e mai mult decât biografism, memorii și hiper-realism. Ea se întemeiază pe o proză unde cititorul aude un cor de voci luate din viața reală, dar al cărui dirijor tăcut este scriitoarea însăși, care urmează firul vocilor, în timp ce elimină falsurile, redundanțele, alunecările în banal și asigură unirea vocilor într-o muzică complementară, unde armonia vine din autenticitatea sensurilor necenzurate. Svetlana Aleksievici alege astfel o literatură în care dă prioritate absolută martorului care răspunde întrebărilor ei și acceptă să deschidă spațiul cel mai ascuns al propriei conștiințe cunoașterii celorlalți, ca într-un fel de pregătire a *Judecății de Apoi*. Iar limbajul în care martorul verbalizează realitatea nu este prelucrat, ci conservat cât mai aproape de materia lui primă.

Noua literatură adusă de Aleksievici a fost deja numită „roman colectiv”, „roman oral”, „cor epic” sau, mai ambiguu – o literatură a „oamenilor care vorbesc despre ei înșiși”. Însă toate aceste formule aproximative indică mai puțin natura noii literaturi și mai mult graba de a o constrânge să intre într-un sertar strâmt al culturii postmoderne. Cărțile lui Aleksievici nu încap și nu se pot adapta unui asemenea spațiu estetic-cultural, pentru că viziunea autoarei asupra textelor sale arată o ruptură ireconciliabilă. Svetlana Aleksievici, cu o simplitate desăvârșită, se opune tuturor modurilor de a face literatură de ficțiune și marii majorității a modurilor de a concepe nonficțiunea, pentru ca să se întoarcă la originile literaturii, acolo unde creatorul de poveste este o conștiință mai degrabă anonimă, prin care vorbesc alte conștiințe pilduitoare. Svetlana Aleksievici spune că în cărțile ei – *Dezastrul de la Cernobîl, Războiul nu are chip de femeie, Băieții de zinc, Vremuri second-hand* – lasă vocile oamenilor să vorbească pentru ele însele: “*I’ve been searching for a genre that would be most adequate to my vision of the world to convey how my ear hears and my eyes see life. I tried this and that and finally I chose a genre where human voices speak for themselves.*” Ceea ce oamenii împărtășesc în istoria lor comună o interesează pe Aleksievici, pentru a reconstitui din piese individuale panorama societăților și a curgerii timpului istoric: “*Real people speak in my books about the main events of the age such as the war, the Chernobyl disaster, and the downfall of a great empire. Together they record verbally the history of the country, their common history, while each person puts into words the story of his/her own life. Today when man and the world have become so multifaceted and diversified the document in art is becoming increasingly interesting while art as such often proves impotent. The document brings us closer to reality as it captures and preserves the originals. After 20 years of work with documentary material and having written five books on their basis I declare that art has failed to understand many things about people.*” [*Voices from Big Utopia*] Poziția Svetlanei Aleksievici este dramatică. Ea recunoaște neputința artei, ca produs al imaginației solitare, în fața noii umanități. Numai documentul viu poate apropia conștiințele de miezul realității contemporane, pentru că doar el conservă matricea originală a emoțiilor, amintirea trăirii umane produsă de un eveniment.

Când declară că arta a eșuat în înțelegerea celor mai multe lucruri importante despre om, Svetlana Aleksievici se desparte net de toată arta și literatura modernă, ca să se instaleze pur și simplu în realitate și să înregistreze de acolo viața, ca „istorie a emoțiilor umane”: “*But I don’t just record a dry history of events and facts, I’m writing a history of human feelings*”, proclamă ferm scriitoarea. Ceea ce urmărește Aleksievici este combustia interioară a omului, declanșată de eveniment, și nu logica narativă a istoriei exterioare a evenimentului: “*...What people thought, understood and remembered during the event. What they*

believed in or mistrusted, what illusions, hopes and fears they experienced.” Scriitoarea e convinsă de faptul că mărturisirea și amintirea reală a omului viu este imposibil de concurat prin imaginație și invenție artistică, pentru că nu poate atinge niciodată acuitatea și dinamica detaliilor dintr-o evocare originală: *“This is impossible to imagine or invent, at any rate in such multitude of real details. We quickly forget what we were like ten or twenty or fifty years ago. Sometimes we are ashamed of our past and refuse to believe in what happened to us in actual fact.”* Pentru Svetlana Aleksivici arta nu este nici măcar o copie palidă a realității istorice, în sensul lui Platon. Arta minte, spune ea, pe când mărturisirea prinsă în evocare știe să spună numai adevărul. Dar, pentru că mărturisirea este expresia unei voințe și a unor patimi individuale care pot crea ambiguitate și confuzie în mintea cititorului, scriitoarea a pus împreună nenumărate voci care depun mărturie. Ele se completează și se ajută reciproc în a orienta conștiința cititorului către adevăr. Sensul presupus, mesajul ipotetic din povestea unui martor devine certitudine și adevăr indubitabil, prin conjugarea participativă cu toate celelalte povești reale: *“Art may lie but document never does. Although the document is also a product of someone's will and passion. I compose my books out of thousands of voices, destinies, fragments of our life and being. It took me three-four years to write each of my books. I meet and record my conversations with 500-700 persons for each book. My chronicle embraces several generations. It starts with the memories of people who witnessed the 1917 Revolution, through the wars and Stalinist gulags, and reaches the present times. This is a story of one Soviet-Russian soul.”* [*Voices from Big Utopia*]

Svetlana Aleksievici primește cursul istoriei așa cum el se impune în existența individului, fără să caute nici o evadare. Fuga din realitate nu este o opțiune pentru Aleksievici, ci o trădare – a adevărului istoric, a vieții înseși, dar înainte de toate a *aproapelui*, în sensul creștin. Ea nu se refugiază în imaginație și nu se ascunde de istorie în memoria bibliotecii. Nu întoarce nici o clipă spatele istoriei, ci o caută, îi provoacă prezența, i se supune cu răbdare și mai ales cu o uriașă nevoie de cunoaștere. Ceea ce vrea să cunoască scriitoarea nu este însă istoria ca fenomen suprauman și nici legitățile ei mai mult sau mai puțin accesibile rațiunii. Viziunea ei este alta. Pentru Aleksievici istoria nu este un monstru al timpului, o energie necruțătoare care ar emana dincolo de mintea și alegerea persoanei. Dimpotrivă. În înțelegerea scriitoarei, istoria nu este nici un construct al liderilor care ar topi indivizii în mulțimi depersonificate – indiferent de puterea pe care liderii ajung să o exercite asupra celor subordonați lor.

Svetlana Aleksievici vede în istorie un destin comun ireversibil, construit de faptele, deciziile și indeciziile indivizilor, de speranțele, idealurile și sentimentele lor, dar mai ales de poveștile fiecărui om în parte. De aceea, pe cât este de comună istoria ca destin al umanității, pe atât de individuale și de unice sunt poveștile care fac conținutul istoriei și în care se revelează sensul acesteia. Poveștile persoanelor singularizează ființa, salvează unicitatea individului, în timp ce ridică împreună uriașa priveliște a umanității. Pe Svetlana Aleksievici o interesează destinul omului individual sub istorie, capacitatea lui de a reacționa față de toate formele răului cu care istoria încearcă să îi contamineze ființa până la epuizare morală și aneantizare fizică, prin război, nedreptate, crimă colectivă, degradare fizică, minciună și manipulare, frică, pierderea rațiunii, nebunie și ură.

Svetlana Aleksievici alege să se raporteze la oamenii aflați în fluviul istoriei cu mijloacele jurnalistului de front și cu conștiința poetului homeric. Cele câteva cărți pe care le scrie îi iau peste patruzeci de ani de muncă. Mai întâi concentrează istoria în jurul a câtorva teritorii abisale prin dinamismul lor malefic imposibil de epuizat în rememorare: urmările războiului de salvare a Patriei, războiul sovietic din Afganistan, comunismul rusesc, catastrofa de la Cernobîl, sistemul sovietic. Apoi gândește întrebările, alege oamenii și îi determină să îi vorbească. Știe să asculte, are răbdare, își dăruiește timpul și energia ei martorilor: „Ne

despărțim de vremurile sovietice. De viața aceea a noastră. Încerc să-i ascult cu onestitate pe toți participanții la drama socialistă...” [Aleksievici, 2016b: 9]. Scriitoarea înregistrează toate vocile, apoi selectează și transcrie acele mărturii care se eliberează de zgura banalității. În cele din urmă identifică un ritm epic propriu pentru corul poveștilor adevărate ale oamenilor reali care au luptat pe fronturile Marelui Război sau în Afganistan, care s-au sacrificat pentru a limita catastrofa de la Cernobil ori care au participat la gloria și decăderea imperiului comunist dominat de Moscova. Astfel, în narațiuni de o mare forță evocatoare, Svetlana Aleksievici reușește să recupereze timpul și memoria omului sovietic și postsovietic, spiritul istoriei și umanitatea pe care societățile lor le-au construit. În interviurile pe care le-a dat, scriitoarea repetă cu fermitate: „În toate cărțile mele m-am luptat cu ideologia comunistă, cu „ideea roșie”; cum i se zice, în varianta rusească. Am vrut să arăt ce a însemnat bolșevismul rusesc, nu libertatea ca idee romantică – idee frumoasă, de altfel, adică să fim toți egali și fericiți împreună –, ci cum anume a fost aplicată această idee mereu actuală în spațiul rusesc, în varianta rusească.”

Cu toate acestea, Svetlana Aleksievici a fost puternic contestată, mai ales în mediile academice, în calitatea ei de scriitoare și de câștigătoare a Premiului Nobel, deoarece ea nu scrie ceea ce numim *literatură de ficțiune*. Iar literatura se confundă, în accepțiunea cea mai largă, populară și academică, cu ficțiunea. Și-atunci se naște o întrebare legitimă: aparțin literaturii sau jurnalismului cărțile Svetlanei Aleksievici? Este scriitoare Svetlana sau rămâne ea jurnalistă? Altfel spus, ce reprezintă literatura pentru cititori și critici în jurul anului 2015? S-a născut astfel o oportunitate generoasă pentru a dezbate natura literaturii în lumea secolului XXI, condiția scriitorului contemporan și opoziția dintre ficțiune și nonficțiune într-un nou spațiu civilizațional global, unde literatura își redefinește în mod evident identitatea. Din această perspectivă, o certă provocare în dezbatere vine chiar dinspre Svetlana Aleksievici, care nu scrie *nonficțiune* din întâmplare, ci, cum am arătat deja, din convingere radicală. Ea vede în acest tip de scriere unica literatura autentică în lumea actuală; mai mult chiar – unica literatură posibilă, în sensul acceptării ei de către o conștiință creatoare puternic autocritică: „În epoca noastră, în care răul este atotstăpânitor și pare să facă legea în lume – dacă n-ar fi să vorbim decât despre terorism, războaie fratricide, milioane de oameni alungați –, scriitorii sunt într-un fel neputincioși, adevărul lor e mai palid decât cel pe care-l poate dezvălui jurnalismul.” Procesul rațional prin care Svetlana Aleksievici ajunge la această atitudine estetică și apoi modul în care ea vede literatura proprie pot reprezenta surse de regândire a relației dintre scriitor și lume, dar și a ceea ce putem înțelege azi prin literatură. De aceea întâlnirea cu Svetlana Aleksievici devine odată în plus spectaculoasă.

Gândirea estetică a Svetlanei Aleksievici își găsește direcția, limbajul și conținutul pe măsură ce se naște literatura ei. În *Războiul nu are chip de femeie*, carte apărută în 1985, se aud vocile a nenumărate femei care au luptat pe frontul sovietic din Al Doilea Război. Să ascultăm cel puțin una dintre ele: „Când am plecat pe front eram o materialistă. Ateu. Fusesem o bună elevă sovietică, învățasem tot ce era de învățat. Dar acolo... Acolo am început să mă rog... Întotdeauna mă rugam înainte de bătălie, îmi spuneam propriile mele rugăciuni. Cuvinte simple... făcute de mine... Și sensul era unul singur, să mă întorc la mama și la tata. Nu știam rugăciuni adevărate și nu citeșem Biblia. Nimeni nu mă vedea când mă rugam. Era în secret. Pe furiș. Cu grijă... Eram alții pe atunci, trăiau alt fel de oameni pe atunci. Înțelegeți?... Altfel gândeam, înțelegeam... [...] O dată, printre nou-veniții în unitatea noastră s-a nimerit să fie și un băiat credincios, și soldații râdeau de el când vedeau că se roagă: “Cum e, te-a ajutat Dumnezeuul tău? Dacă există cu adevărat, cum de rabdă toate astea?” Nu credeau ... [...] După război am citit Biblia. Acum o citesc de o viață întreagă... Și soldatul acesta ... nu voia să tragă. Refuza. „Nu pot! Nu vreau să omor!” Toți se învoiau să omoare, numai el nu. Dar timpurile? Ce timpuri erau!... [...] A fost trimis la tribunalul militar și peste două zile l-au împușcat...”

[...] Nu i-am văzut pe oamenii pe care îi omoram... [...] Vin la mine în vis ...morții ...Morții mei... Deși nu i-am văzut, vin și se uită la mine. Și eu caut, caut cu privirea, poate e careva doar rănit, dar care să mai poată fi salvat. Nu știu cum să-ți spun... Dar toți sunt morți...” Și imediat aflăm numele real al aceleia care a vorbit și ce misiune a îndeplinit în război: „Vera Borisovna Sapghir, sergent, tunar în artileria antiaeriană.” [Aleksievici, 2016a: 104-105].

Conștiința cititorului se încarcă cu emoția tulburătoare ce vine dinspre o altă conștiință reală, și nu dinspre o conștiință ficțională. Vocile martorilor se înșiruie una după alta, fără intervenția aparentă a autoarei, dar cu participarea acesteia. Vocile ajung astfel proiectate într-o polifonie vibrantă, născută în conștiința cititorului după lectură. Oameni reali evocă prin prisma întâmplărilor povestite emoțiile lor cele mai puternice, trăirea interioară produsă de evenimente și capacitatea lor proprie de a reacționa la ele. Se adună într-un cor uriaș voci care povestesc, plâng, râd, tac – împreună cu ascultătorul, martorul tăcut, care este autoarea însăși. În fața cititorului sunt două prezențe care i se adresează din text: povestitorul martor și autoarea care primește istorisirea și o textualizează pentru a o oferi cititorului. Iar conștiința autoarei se comportă precum un mediator sensibil și foarte aspru cu el însuși, fiind mereu atent să păstreze intactă autenticitatea vocii martorului, fără nici un fel de imixtiuni sau transformări. Conștiința rămasă în tăcere a autoarei își interzice intervenția prin ficționalizarea fluidului epic transcris. Povestea pe care o primește de la martor nu este o materie primă din care ar urma să fie creată narațiunea ultimă, prin re-povestire, documentare, detalieri, metamorfozare a detaliilor și apoi ficționalizare a evenimentelor și a eroilor. Povestea martorului este echivalentă cu textul narativ. Nu este vorba de un joc, ci de împărtășirea unor experiențe unice, între cele trei conștiințe active – martorul povestitor, autorul tăcut și cititorul. În fragmentul citat, vocea Verei Borisovna Sapghir mărturisește transformarea spirituală și chinul unei ființe care are de ales între a se supune ateismului sovietic, războiului și crimei în masă, și a-și recupera propria nevoie de spiritualitate, credința, căutarea iertării. E o spovedanie împotriva uitării răului.

E firesc să ne întrebăm: ceea ce face în cărțile ei Svetlana Aleksievici se identifică cu literatura sau cu jurnalismul, memoriile, consemnările istoriografice? Cred în arta pe care o promovează Svetlana Aleksievici deoarece umanizează profund natura literaturii și îi creează toate condițiile unei reale renașteri. Literatura nu mai este un exercițiu egoist al afirmării unei identități autoritare care vrea să colonizeze mintea cititorului cu propriile sale fantasmе. În înțelegerea Svetlanei Aleksievici, literatura este o întâlnire a conștiințelor reale – martorul, scriitorul mediator și cititorul – pe teritoriul cel mai vulnerabil, dar și cel mai purtător de adevăr: emoția și amintirea emoției.

BIBLIOGRAFIE

- Aleksievici, Svetlana, 2016a. *Războiul nu are chip de femeie*. Traducere din limba rusă de Ion Covaci. Ediție revizuită de Justina Bandol. Editura Litera, București.
- Aleksievici, Svetlana, 2015. *Dezastrul de la Cernobil. Mărturii ale supraviețuitorilor*. Traducere din limba rusă și note de Antoaneta Olteanu. Prefață de Ion M. Ioniță. Editura Corint, București.
- Aleksievici, Svetlana, 2016b. *Vremuri second-hand*, Traducere din rusă și note de Luana Schidu, Humanitas, București.
- Alexievich, Svetlana, *Voices from Big Utopia*, <http://www.alexievich.info/indexEN.html>
- Interviu exclusiv pentru „Adevărul cultural”, realizat de Doinel Tronaru: http://adevarul.ro/cultura/carti/title-1_57dae2a25ab6550cb8b0becf/index.html